

— Ако върви по дългия път ще дойде, ако върви по късия, няма да дойде.

Първият министъръ, царски-пратеникъ, се досъти веднага, защо му отговаря така: Ако върви по пътя, що обикаля, ще дойде скоро, макаръ да е по-дълъгъ, но ако върви прѣко, макаръ да е пътятъ по-късъ, ще се забави, защото прѣкитѣ пътища не сж отпъкани, минаватъ прѣзь планини и долини, прѣзь бурянаци и трънаци.

Царскиятъ пратеникъ я попита пакъ:

— Имашъ ли, хубава дѣвойко, баща?

— Имамъ; на нивата е: прави единъ, за да се развалятъ два.

И този отговоръ, макаръ лакониченъ (късъ и съ загатка), високиятъ гостенинъ го разбра. Баштата на момичето поправялъ прѣлѣзъ на нивата, но говедата, навикнали да влазятъ въ нея, ще направятъ два прѣлѣза на плета и пакъ ще минатъ.

Царскиятъ гостенинъ пакъ я пита:

— Имашъ ли майка и що прави тя?

— Отъ двѣ стари прави една нова, — отговори момичето.

И тоя отговоръ бѣ понятенъ за царския пратеникъ: майката отъ двѣ вехти ризи шиела една нова.

Царскиятъ пратеникъ бѣше поразенъ отъ умнитѣ отговори на момичето. Събраха се всички и седнаха да вечерятъ. Момичето шѣташе спрѣтнато и пѣргово. Услужваше на всички, помагаше на майка си.

Легнаха си, прѣспаха. Щомъ ясното слънце блѣсна пакъ, царскиятъ пратеникъ стана да си върви. Той се сбогува съ всички, благодари за любезното гостоприемство и, като забѣлѣза, че носътъ на дѣвойката бѣ малко кривъ, каза:

— Всичко добро, само че коминътъ малко ви е кривъ.